

Murkovo priznanje Mojci Šifrer-Bulovec

Slovensko etnološko društvo je za posebne dosežke v letu 2000 na področju etnologije podelilo Murkovo priznanje etnologinji Loškega muzeja Mojci Šifrer-Bulovec

Višja kustosinja etnologinja Mojca Šifrer-Bulovec je svoje strokovno delo na področju etnološke muzeologije po končanem študiju etnologije in zgodovine na Filozofski fakulteti v Ljubljani leta 1990 začela v muzeju v Ribnici, kjer je prevzela skrb za lončarsko in suhorobarsko zbirko, poleg tega pa opravila tudi monografsko raziskavo načina življenja in gospodarjenja prebivalcev Loškega potoka v 1. polovici 19. stoletja, ki jo je kasneje objavila v Etnologu (Loški potok v luči franciscejskega katastra in cenilnega operata ter matičnih knjig od 1801 do 1840, Etnolog 6/LVII, Ljubljana 1996, str. 197–216). Leta 1995 je v Loškem muzeju v Škofji Loki prevzela veliko odgovornost za nadaljevanje bogate strokovne dediščine njene predhodnice, prav tako Murkove nagrajenke, muzejske svetovalke Mete Sterle. Mojca je, značilno načelna in natančna pri svojem delu, zbrano gradivo na novo ovrednotila in dopolnila tako, da je leta 1997 začela s prenovo stalnih zbirk o starih loških obrteh, najprej klobučarske in glavninarske zbirke, nato pa še čipkarske oz. klekljarske, sitarske, platnarske, barvarske, zbirke o malem kruhku in umetnem cvetju. Prenova je potekala po sodobnih načelih muzeološke stroke, ki je s pomočjo oblikovalskih domislic dipl. ing. arh. Mojce Turk zaživela v vsej svoji podobi.

Mojca se je v primerjavi z običajnimi ambientalnimi predstavitvami rokodelske dediščine pri prenovi zbirk odločila, da bo za ponazoritev zgodovinskega razvoja posameznih obrti in samih delovnih postopkov enotno izhajala iz predmetov, katerih govorico je sistematično dopolnjevala z opisi, fotografijami in drugim gradivom po izbranih vsebinskih sklopih. Ambient kot delovno okolje je inovativno le nakažan pri vsaki zbirki drugače: v klobučarsko zbirko vstopamo skozi stiliziran vhodni portal, imenovan »na koleno«, posnetek prav takšnega portala na Spodnjem trgu, klekljarska in sitarska obrt pa sta razstavljeni v t. i. sobi s pravo kmečko pečjo in starim lesenim stropom iz 16. stoletja, ki daje domačnost okolja, v katerem so tovrstne obrti tudi opravljali. Skrbno pripravljene druge vsebine o načinu življenja nekdanjih obrtnikov se skozi razstavljeno gradivo v zanimivih oblikovalskih rešitvah simbolično zrcalijo tudi na področjih socialne in duhovne dediščine, ki jo je sicer v muzejskem jeziku težko predstaviti. Prenovljene zbirke odlikuje v mejah finančnih možnosti tudi prisotnost zavedanja pomena ustreznega fizičnega varovanja muzejskega gradiva na razstavi.

*Podelitev Murkovega
priznanja
Mojci Šifrer-Bulovec
(desna) v Slovenskem
etnografskem muzeju
v Ljubljani
21. novembra 2000.
Na sliki skupaj
z oblikovalko
Mojco Turk*

Omenjene obnovljene zbirke je Mojca Šifrer-Bulovec popularizirala tudi v zloženkah, v krajših prispevkih v Loških razgledih (Prenovljeni klobučarska in glavninarska zbirka v Loškem muzeju, Loški razgledi, št. 44/1997, Prenovljeni zbirki o sitarski in klekljarski obrti na Loškem, Loški razgledi, št. 45/1998) in na predavanju za mentorje krožkov mladih zgodovinarjev pri ZPMS (Zgodovina klekljane čipke na Loškem, Zbornik »Obrti v našem kraju«, Strokovni seminar za mentorje zgodovinskih krožkov, Ljubljana 1998, ZPMS). Sodelovala je tudi pri razstavah drugih avtorjev, na Gorenjskem sejmu v Kranju, kjer je predstavila nekdanjo barvarsko obrt na Loškem, pa je leta 1996 za potiskane rutice od Turistične zveze Slovenije in Gospodarske zbornice Slovenije prejela pisno priznanje za originalni turistični spominek.

Mojca Šifrer-Bulovec je s svojim strokovnim znanjem in čutom za interpretiranje etnološko zanimivih vsebin na sodoben muzeološki način v projektu preнове dela obsežne stalne etnološke zbirke Loškega muzeja nedvomno popestrila ogled in ugled enega od starejših muzejev v Sloveniji, ki je v lanskem letu praznoval tudi 60-letnico svojega delovanja. Sama si je želela gradivo, za katero skrbi, čim bolj neposredno približati obiskovalcem, kar ji je vsekakor tudi uspelo. Zato ji je treba prispevek k razvoju slovenske etnološke muzeologije po mnenju še nekaterih stanovskih kolegov iz delovne skupine za etnološko muzeologijo pri Slovenskem etnološkem društvu, glasno priznati in jo s tem spodbuditi k nadaljnjemu delu.